

баба отхвъркна мигомъ на земята. Но не се утрепа.

Помжчихъ се нѣкакъ дастъкмя колата. Нищо не излѣзе. Безъ тесла и свределъ какво ще направишъ! Само се избавихъ. Тѣй можеше лесно нощъта да ни свари.

За щастие, скоро, минаха колари. Колата стѣкмиха и съ мъжа голѣма баба настаниха.

Азъ подкарахъ Сивча. Колата затрака. Града наближихме.

— Карай, Патилане, че вече се сдрачи!

— Карамъ, бабо, карамъ!

Крайнатаулицана града поехме. Но изведнѣжъ сирѣхме. — Бабо, посрещачи! Скочихъ отъ колата. Моята

дружина съ тиквени фенери идѣше насреща.

— Бате Патилане! Най-после пристигна!

— Здравѣйте, юнаци!

— Бабо, да си жива! Пакъ при насъ се върна! — И Дана се хвърли, та баба прегърна. Но

фенера падна, свещъта се търкулна, и доде се сѣтимъ, бабината шапка, що въ колата бѣше, започна да свѣти. Стана олелия. Но Данчо се хвърли, завчасъ огасия. Намръщи се доста баба Цоцолана, но азъ я раздумахъ: — Бабо

не сърди се! Все пакъ доста здрава шапката остана. За пологъ я бива! — Тръгнахме къмъ къщи съ тиквени фенери. И цѣлъ градъ излѣзе на насъ да се звѣри.

Хайде стига толкозъ. Поздравъ най-сърдеченъ! Твой приятелъ вѣченъ: Веселъ Патиланчо.

